

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Tomáše Langáška a JUDr. Ladislava Derky v právní věci žalobce: **TOBI TEAM s.r.o.**, IČO 24225312, se sídlem Rybná 716/24, 110 00 Praha 1, zastoupen JUDr. Jiřím Vaníčkem, advokátem se sídlem Šaldova 34/466, 186 00 Praha 8, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Královéhradecký kraj**, se sídlem Horova 17, 500 02 Hradec Králové, týkající se žaloby na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 7. 2. 2018, č. j. 31 Af 43/2017 – 147,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Žalovaný (Územní pracoviště v Jičíně) zahájil dne 24. 10. 2016 v sídle tohoto územního pracoviště se žalobcem daňovou kontrolu daně z přidané hodnoty za zdaňovací období červenec 2016. Žalovaný (Územní pracoviště v Náchodě) dále zahájil se žalobcem v sídle Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (Územní pracoviště pro Prahu 8) dne 24. 10. 2016 daňovou kontrolu daně z přidané hodnoty za zdaňovací období srpen 2016, dne 23. 11. 2016 daňovou kontrolu daně z přidané hodnoty za zdaňovací období září 2016 a

dne 21. 12. 2016 daňovou kontrolu daně z přidané hodnoty za zdaňovací období říjen 2016.

[2] Žalobou na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného se žalobce domáhal, aby Krajský soud v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) konstatoval nezákonnost zahájení daňových kontrol a zakázal žalovanému v provádění těchto kontrol pokračovat. Žalobce namítal zejména protiústavnost ustanovení § 8 odst. 2 ve spojení s § 10 odst. 4 zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky (dále jen „zákon o finanční správě“), ve znění novely provedené zákonem č. 243/2016 Sb., podle něhož vybranou působnost spočívající ve vyhledávací činnosti při správě daní, postupu k odstranění pochybností, daňové kontroly nebo jiných kontrolních postupů při správě daní, vykonává finanční úřad na celém území České republiky.

[3] Krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl rozsudkem ze dne 7. 2. 2018, č. j. 31 Af 43/2017 – 147 (dále jen „napadený rozsudek“). V rozsudku uvedl, že účelem zavedení institutu vybrané působnosti do zákona o finanční správě bylo rozšíření působnosti jednotlivých finančních úřadů nad rámec jejich místní příslušnosti dle § 13 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), tak, aby při realizaci kontrolní činnosti finančních úřadů ve složitých případech byla umožněna koncentrace těchto postupů u jednoho finančního úřadu.

[4] Právní úprava vybrané působnosti je speciální ve vztahu k právní úpravě místní příslušnosti dle § 13 daňového řádu. Podle současné právní úpravy může provést daňovou kontrolu, jakožto vybranou působnost, kterýkoliv finanční úřad při zachování pravidla předstižení, dle něhož kontrolu provede ten finanční úřad, který ji zahájil nejdříve (§ 12 odst. 3 zákona o finanční správě).

[5] Účelem novely bylo potírání tzv. karuselových podvodů na dani z přidané hodnoty, které realizují daňové subjekty, u nichž je místně příslušných zpravidla několik různých správců daně. Pokud tedy správce daně postupuje dle citovaného ustanovení zákona, nelze v žádném případě hovořit o libovůli v jeho činnosti.

[6] Postup dle citovaného ustanovení neupírá daňovému subjektu právo na zákonného soudce. Podle čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod *nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci. Příslušnost soudu i soudce stanoví zákon*. V daném případě je tímto zákonem zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), podle jehož ustanovení § 7 je k řízení věcně příslušný krajský soud a místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany. Tím je pro daňový subjekt vymezena pozice soudu a potažmo na základě rozvrhu práce toho kterého soudu i pozice zákonného soudce. Citovaná ustanovení zákona o finanční správě v tomto směru nijak nenarušují práva daňového subjektu.

[7] Tato ustanovení nezasahují nepřípustně ani do vlastnického práva žalobce a jeho práva provozovat podnikatelskou činnost. Správu daní jako postup, jehož cílem je správné zjištění a stanovení daně, vykonávají všechny finanční úřady bez ohledu na jejich zákonné rozlišení podle místní příslušnosti.

II.
Kasační stížnost, vyjádření žalovaného, replika žalobce

[8] Žalobce /stěžovatel/ napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Úvodem konstatuje, že si je vědom rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2017, č. j. 10 Afs 269/2017 – 34, podle něhož daňovou kontrolu v rámci institutu vybrané působnosti může zahájit a provádět kterýkoliv finanční úřad. Nejvyšší správní soud se však v tomto rozhodnutí nevěnoval hrozbě případné svévole v rozhodování správce daně, otázkou, proč má být úprava, jejímž cílem je boj s karuselovými podvody, používána i v jiných případech, ani otázkou souladnosti právní úpravy s ústavním pořádkem. Stěžovatel odkazuje též na poznámku JUDr. Matyášové k publikaci uvedeného rozhodnutí ve sbírce NSS, která nabízí odlišný a ústavně konformní výklad.
[9] Stěžovatel namítá zejména protiústavnost citovaných ustanovení zákona o finanční správě. Tato ustanovení porušují právo stěžovatele na zákonného soudce, neboť závisí zcela na libovůli orgánů finanční správy, který správce daně zahájí daňovou kontrolu, a tím určí i krajský soud místně příslušný pro projednání žaloby na ochranu před nezákonným zásahem. Tato libovůle představuje též zásah do principu vázanosti státní moci zákonem. Bylo zasaženo taktéž do vlastnického práva stěžovatele a jeho práva podnikat, neboť stěžovatel byl nucen bezdůvodně cestovat do sídla územního pracoviště žalovaného v Jičíně. Zákon nevymezuje, co se rozumí „jiným kontrolním postupem“, což dále otevírá prostor pro libovůli při výkladu předmětného ustanovení a není tak zřejmé, ke kterým úkonům je správce daně v rámci vybrané působnosti zmocněn. K porušení práva na spravedlivý proces pak vede skutečnost, že daňové řízení může vést na základě libovůle orgánů finanční správy několik správců daně (místně příslušný správce daně vydává platební výměr a jiný správce daně v rámci vybrané působnosti vede daňovou kontrolu).

[10] Pokud je deklarovaným cílem přijaté úpravy boj s karuselovými podvody, skutečné znění zákona tomuto cíli neodpovídá, neboť správce daně není při použití institutu vybrané působnosti tímto cílem omezen. Může tak kontrolovat i subjekty, o jejichž činnosti nemá žádné konkrétní poznatky, jak je tomu i v případě stěžovatele.

[11] Dle stěžovatele je dále nelogické, aby na rozdíl od institutu dožádání dle § 17 daňového řádu, kde je správce daně omezen kritérii nemožnosti, resp. obtíží nebo vynaložení neúčelných nákladů, nebyl správce daně při použití institutu vybrané působnosti ničím a nijak omezen.

[12] Citované ustanovení vyprazdňuje možnost autoremedury, neboť dokazování vede jiný správce daně než ten, který vydává platební výměr. Místně příslušný správce daně tak nebude s věcí detailně seznámen.

[13] Současná právní úprava taktéž znamená, že daňovou kontrolu může u jednoho daňového subjektu za různá zdaňovací období provádět i několik správců daně, kterým bude daňový subjekt povinen poskytovat součinnost.

[14] V případě žaloby na ochranu před nečinností správce daně se daňový subjekt ocitá bez soudní ochrany. Povinnost vydat rozhodnutí má místně příslušný správce daně.

Proti neúměrně dlouho trvající daňové kontrole prováděné správcem daně v rámci vybrané působnosti se daňový subjekt nemůže žádným způsobem bránit.

[15] Podrobení předmětné právní úpravy testu proporcionality nutně vede k závěru, že tato právní úprava není potřebná k dosažení sledovaného cíle, neboť stejného cíle lze dosáhnout efektivnějším vnitřním uspořádáním orgánů finanční správy v rámci jejich místní příslušnosti. Právní úprava vybrané působnosti neobstojí ani při vyvažování se zasaženým právem na zákonného soudce, spravedlivý proces, právem vlastnit majetek a právem podnikat.

[16] Posouzení krajského soudu v napadeném rozsudku zůstalo na úrovni zákonů a se vzneseným žalobními námitkami se krajský soud dostatečně nevypořádal. Přestože krajský soud sám přiznává, že argumentace stěžovatele byla rozsáhlá, argumentace soudu tomuto rozsahu zjevně neodpovídá.

[17] Stěžovatel tedy navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil. Zároveň navrhuje, aby bylo řízení přerušeno dle § 48 odst. 1 písm. a) s. ř. s. za účelem předložení věci Ústavnímu soudu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy.

[18] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti nedomnívá, že by předmětná ustanovení zákona o finanční správě byla protiústavní. Právní úprava neupírá daňovému subjektu právo na zákonného soudce, pokud využije standardní postupy při správě daní. Veškerá rozhodnutí o doměření daně pak posuzuje krajský soud určený dle místně příslušného správce daně. Ustanovení o vybrané působnosti byla do zákona vložena s cílem potírat tzv. karuselové podvody na dani z přidané hodnoty. Zahájení kontrolní činnosti ve vybrané působnosti nezávisí na libovůli správce daně, ale předpokládá souvislost s kontrolní činností jiného daňového subjektu nebo účast daňového subjektu na řetězci, který vykazuje znaky podvodu. Nelze hovořit ani o zásahu do vlastnického práva daňového subjektu nebo do jeho práva podnikat. Správce daně je i při vybrané působnosti veden zásadami přiměřenosti a hospodárnosti a v součinnosti s daňovým subjektem lze upravit i způsob provádění jednotlivých úkonů.

[19] V replice k vyjádření žalovaného stěžovatel uvádí, že žalovaný opomíjí, že právní úprava vybrané působnosti mění příslušnost soudů v případě zásahových žalob, které jsou významným nástrojem obrany před nezákonným jednáním správních orgánů. Stěžovatel též dostatečně popsal, že institut vybrané působnosti není svázán s podmínkou existence karuselových podvodů na dani z přidané hodnoty. Stejně tak v případě stěžovatele ze spisu nevyplývá souvislost s kontrolou jiného daňového subjektu ani skutečnosti nasvědčující jeho účasti na podvodném řetězci. Ani žalovaný nic takového netvrdí. Žalovaný naopak nemá pochybnosti o faktickém přijetí zdanitelného plnění.

III.
Posouzení kasační stížnosti

[20] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Poté Nejvyšší správní

soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[21] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost **není** důvodná.

[22] Podle § 8 odst. 2 věty druhé zákona finanční správě *finanční úřad vykonává vybranou působnost na celém území České republiky*. Podle § 10 odst. 4 písm. b) zákona o finanční správě *vybranou působností se pro účely tohoto zákona rozumí provádění postupu k odstranění pochybností, daňové kontroly nebo jiných kontrolních postupů při správě daní*.

[23] Jak uvádí i sám stěžovatel, Nejvyšší správní soud se právní úpravou vybrané působnosti ve vztahu k daňové kontrole již zabýval v rozsudku ze dne 20. 12. 2017, č. j. 10 Afs 269/2017 – 34. Dospěl přitom k závěru, že vybranou působnost může vůči daňovému subjektu provádět kterýkoliv finanční úřad jako správní orgán s celostátní působností. Vybraná působnost je zvláštním institutem upraveným pouze v zákoně o finanční správě. Ten řeší jak obsah vybrané působnosti (§ 10 odst. 4 zákona o finanční správě), tak příslušnost orgánů, které vybranou působnost vykonávají (§ 8 odst. 2 zákona o finanční správě). S ohledem na komplexní úpravu vybrané působnosti jako zvláštního institutu je na pravidla obsažená v zákoně o finanční správě nutné nahlížet jako na *lex specialis* k úpravě místní příslušnosti v daňovém řádu. Pravidla místní příslušnosti v daňovém řádu se proto aplikují pouze na obecnou působnost finančních úřadů (§ 10 odst. 1 a 2 o finanční správě), nikoliv na jejich působnost vybranou (§ 10 odst. 4 zákona o finanční správě). Ke stejným závěrům, které v podstatě odpovídají úvahám krajského soudu v napadeném rozsudku, dospěl Nejvyšší správní soud i v rozsudcích ze dne 8. 2. 2018, č. j. 1 Afs 393/2017 – 33, a ze dne 2. 7. 2018, č. j. 5 Afs 217/2017 – 28.

[24] Pro úplnost je třeba zmínit, že ústavní stížnost proti citovanému rozsudku desátého senátu byla jako zjevně neopodstatněná odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 20. 3. 2018, sp. zn. II. ÚS 928/18. Ústavní soud se ztotožnil s právními závěry obecných soudů a neshledal nastíněný výklad citovaných ustanovení zákona o finanční správě rozporným s ústavně zaručeným právem daňového subjektu na spravedlivý proces.

[25] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, kterou stěžovatel na několika místech vznáší s tím, že krajský soud se nezabýval dostatečně žalobními námitkami, rozsah odůvodnění napadeného rozsudku neodpovídá rozsahu žalobní argumentace, krajský soud některé argumenty pominul a nevěnoval se ani odkazům stěžovatele na judikaturu Ústavního soudu. Obecně platí, že nepřezkoumatelné je takové rozhodnutí soudu, které opomene přezkoumat byť jen jednu ze žalobních námitek (srov. rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, nebo ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74). Zároveň ovšem platí, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je, co do šíře odůvodnění, spjat s otázkou hledání míry, resp. poměrnosti či adekvátnosti odůvodnění ve vztahu k námitkám. Povinnost orgánů veřejné moci (včetně orgánů moci soudní) svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou dílčí námitku. Absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) tak bez

dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Zejména u velmi obsáhlých podání, jako je stěžovatelem podaná žaloba o rozsahu 22 stran spolu s replikou k vyjádření žalovaného o 15 stranách, by tento přístup vedl až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, nebo ze dne 3. 11. 2015, č. j. 2 Afs 143/2015 – 71).

[26] Krajský soud v napadeném rozsudku srozumitelně a v souladu s již ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu vyložil aplikovanou úpravu vybrané působnosti dle zákona o finanční správě a relevantně reagoval i na ústavně právní argumentaci stěžovatele. Napadený rozsudek tudíž není nepřezkoumatelný, pokud krajský soud pominul pouze některé vedlejší méně podstatné argumenty a výslovně nereagoval na odkazy stěžovatele na judikaturu Ústavního soudu, ze které navíc vyplývají pouze obecné závěry, který se míjí s podstatou nyní projednávané věci.

[27] Na úrovni interpretace dotčených zákonných ustanovení lze zcela odkázat na závěry citované judikatury Nejvyššího správního soudu, od níž soud nemá ani nyní důvod se jakkoliv odchýlit. Pro takový postup není důvod ani s ohledem na argumentaci stěžovatele protiústavností použitých ustanovení zákona.

[28] Je třeba zdůraznit, že stěžovatel napadá procesní úpravu místní příslušnosti správce daně. Při provádění kontrolních postupů v rámci vybrané působnosti nebyla správci daně novelou zákona svěřena žádná nová kompetence a průběh těchto postupů se řídí stejnými pravidly jako v případě, kdy jsou vykonávány správcem daně příslušným dle obecných ustanovení daňového řádu. Je tedy nutné se zabývat otázkou, jakým způsobem mohla zasáhnout do práv stěžovatele skutečnost, že daňovou kontrolu provádí žalovaný a nikoliv Finanční úřad pro hlavní město Prahu, který je příslušným správcem daně dle § 13 daňového řádu.

[29] Obecné soudy neprovádějí abstraktní kontrolu ústavnosti. Předložit věc Ústavnímu soudu je možné pouze tehdy, pokud je v rozporu s ústavním pořádkem ustanovení zákona, jehož má být při řešení věci použito (čl. 95 odst. 2 Ústavy). Není tedy na místě zabývat se otázkou, co se rozumí „jiným kontrolním postupem“ dle § 10 odst. 4 zákona o finanční správě, a zda použití tohoto pojmu nepovede k libovůli správce daně. Žalovaný totiž provádí u stěžovatele daňovou kontrolu a výklad neurčitého právního pojmu „jiný kontrolní postup“ nemá pro posuzovanou věc žádný význam.

[30] Úkolem správního soudnictví není ani zkoumat hypotetické situace, ke kterým by mohlo při aplikaci zákona docházet. Zásahová žaloba slouží k ochraně před konkrétním zásahem veřejné správy (zde správce daně). Nepodstatné jsou tudíž úvahy stěžovatele, že daňovou kontrolu může u jednoho daňového subjektu za různá zdaňovací období provádět i několik správců daně, že může dojít k vyprázdnění autoremedury, nebo že se stěžovateli nedostane soudní ochrany proti nečinnosti spočívající v bezdůvodně prodlužované daňové kontrole, neboť k ničemu takovému v případě stěžovatele nedošlo (ačkoliv minimálně poslední jmenovaná výtka je zjevně lichá, neboť prostředkem ochrany je právě žaloba na ochranu před nezákonným zásahem).

[31] Zcela bez významu jsou též úvahy o okolnostech přijetí právní úpravy, vhodnosti a její kvalitě, neboť tyto úvahy nemohou nijak ovlivnit závěr o zákonnosti či nezákonnosti konkrétního zásahu žalovaného. Správní soudnictví nemůže nahrazovat zákonodárce a není jeho úkolem zkoumat, zda by byl cíl právní úpravy naplněn i v případě omezení vybrané působnosti pouze na některé případy (souvislost s jiným daňovým subjektem, podezření na účast v řetězci zatíženém podvodem na DPH). Pouze na okraj Nejvyšší správní soud uvádí, že není pravdou, jak tvrdí stěžovatel v replice, že ze spisu nevyplývá souvislost s kontrolou jiného daňového subjektu ani skutečnosti nasvědčující jeho účasti na podvodném řetězci. Naopak, již z úředního záznamu ze dne 20. 10. 2016 vyplývá, že v návaznosti na šetření výstupů z kontrolních hlášení dospěl správce daně k předběžnému závěru, že stěžovatel je účastníkem podezřelých řetězových transakcí. Ve výzvě k prokázání skutečností ze dne 12. 5. 2017 je již podvodný řetězec konkrétně identifikován a zapojení stěžovatele popsáno, včetně nestandardních okolností ve vztahu ke stěžovateli.

[32] Ústavní právo na zákonného soudce vykládá stěžovatel chybným způsobem. Jak uvedl krajský soud v napadeném rozsudku, dle čl. 38 odst. 1 Listiny *nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci. Příslušnost soudu i soudce stanoví zákon.* V daném případě je tímto zákonem s. ř. s., podle jehož ustanovení § 7 je k řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany. Zákonným soudem tedy není pro stěžovatele ve všech věcech vedených dle s. ř. s. Městský soud v Praze jako soud v místě sídla stěžovatele nebo místě sídla obecně příslušného správce daně. Místní příslušnost soudu v řízení o žalobě proti nezákonnému zásahu je určena podle sídla správního orgánu, který se měl nezákonného zásahu dopustit. Místní příslušnost soudu je tedy ovlivněna tím, který ze správců daně ve vybrané působnosti zahájí a vede daňovou kontrolu. Nejedná se však o libovůli orgánů finanční správy (tyto orgány si nemohou vybrat soud, který bude zákonnost daňové kontroly posuzovat), nýbrž o konkrétně stanovené pravidlo zákona.

[33] V posuzovaném případě byl stěžovatel použitím institutu vybrané působnosti (oproti situaci, kdy by kontrolu prováděl obecně příslušný správce daně) dotčen pouze tím, že k zahájení první daňové kontroly za zdaňovací období červenec 2016 cestoval z Prahy do sídla územního pracoviště žalovaného v Jičíně. Ze správního spisu nevyplývá, že by se stěžovatel tomuto postupu bránil, naopak z oznámení č. j. 1752530/162707-60562-609318 plyne, že tato schůzka byla sjednána s jednatelem stěžovatele. Navazující daňové kontroly již byly zahájeny v Praze, kde stěžovatel sídlí. Další úkony byly v průběhu daňových kontrol prováděny korespondenčně, případně opět v sídle územního pracoviště Finančního úřadu pro hlavní město Prahu v Praze (ústní jednání dne 5. 9. 2017). Žalovaný tedy postupoval v souladu se zákonem a ani ústavní právo stěžovatele podnikat a vlastnit majetek nemohlo být shora uvedeným postupem dotčeno.

[34] Nejvyšší správní soud v již citovaném rozsudku ze dne 20. 12. 2017, č. j. 10 Afs 269/2017 – 34, připustil, že nová právní úprava a institut vybrané působnosti mohou přinést v konkrétních případech komplikace či dokonce i nezákonné zásahy ze strany finanční správy. Je nicméně především na finanční správě, aby mj. v souladu se zásadou vstřícnosti a slušnosti (§ 6 odst. 4 daňového řádu) nastavila vnitřní postupy a

komunikaci mezi finančními úřady vhodným způsobem tak, aby nedocházelo k nepřiměřenému zatěžování daňových subjektů. Teprve pokud těmto povinnostem finanční orgány nedostojí a výkonem vybrané působnosti budou daňový subjekt neúměrně zatěžovat či šikanovat, bude na místě poskytnout daňovým subjektům soudní ochranu proti takovému jednání.

IV.
Závěr a náklady řízení

[35] Z výše uvedených důvodů vyplývá, že napadený rozsudek není nezákonný. Nejsou naplněny ani podmínky pro předložení věci Ústavnímu soudu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[36] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto mu nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. října 2018

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu